

Szerkesztői jegyzet

Július végén, az egyetemi felvételi adatok megjelenését követően egy vidéki rádió felkért, hogy értékeljem a növekvő felsőoktatási létszámokat. A riportert azzal vezette fel a beszélgetést, hogy „városuk egyeteme örvendetesen nagyarányú létszámnövekedést” tudott produkálni. Kérdezte, mi áll ennek hátterében. Obsitos hajósínasként azzal indítottam: ha egy hájból kidobunk minden nehezéket, akkor nyilvánvalóan gyorsabban fog menni. Ha nem kötelező az emelt szintű érettségi és a középfokú nyelvvizsga, és nincs előírt minimum felvételi pontszám, akkor óhatatlanul több diákot lehet a felsőoktatásba felvenni. Különösképpen a könnyítés első évében, hiszen a felsőoktatásból korábban kimaradtak ekkor már eséllyel felvételizhetnek. Nem a közoktatás jobb eredményei nyomán, hanem a felvételi könnyítések által sikerült idén lényegesen több fiatalnak a felsőoktatásba bejutnia. A riportert arra is rákérdeztem, hogy ez a növekvő létszám nem jár-e majd a felsőoktatás színvonalának csökkenésével. Mit lehet erre válaszolni? Persze, hogy ezzel jár. Ha a korábbi évek 280-as minimumpontja helyett már 167 ponttal is be lehetett jutni, akkor az ilyen eredménnyel felvett hallgatók biztosan nem fogják emelni a felsőoktatás színvonalát. A beiratkozást végző egyik kollégám elmondta: soha ennyi elégséges bizonyítványt nem látott a tanulmányait megkezdő óvo- és tanítóképzős hallgatók kezében. Ez feltehetően minden korábban létszámgonddal küzdő intézménynél általános jelenség. A „nehezékek kidobása” ugyanakkor rövid távon komoly szakmai kihívások elé állítja majd a felsőoktatást a tanulási nehézséggel küzdő hallgatók tanulmányainak támogatása terén. Az elvárások csökkentése hosszú távon nem oldja meg a diplomát adó intézmények létszámgondját, mert a mostani létszámtöbbletet – a korábban elutasítottak bejutása révén – néhány év alatt majd „felszívja” a rendszer. Továbbá a „lefelé nyitás” közoktatásra való visszahatása nemcsak jogalapot teremthet majd – pl. az emelt szintű kurzusok csökkentésével – a pénzkivonásra (ezzel is tovább gyengítve az oktatási rendszer méltányosságát, eredményességét), hanem ráadásul *megfoszthatja* a jövő középiskolásait az erőteljes tanulási motivációt adó közegektől is.

Augusztus elején, nyaralás közben kaptam egy levelet egy budapesti elitgimnáziumban tanító, elkötelezett és kiváló tudóstanárról ismerősömtől, akinek felesége is a pedagógiai szakma élenjárója. A történelem OKTV pályázati témáinak megjelenéséről érdeklődött, remélve, hogy már a nyáron elkezdheti diákjai felkészítését a dolgozatírásra. Visszaírtam neki, hogy a szakmai bizottság még áprilisban leadta a témaköröket, de hosszú és körülményes a jóváhagyás hivatali útja. A válaszomban megkérdeztem, hogy miként érzi magát. Bevallom, nem számítottam ennyire személyes válaszra: „[...] *Esetemben 36 év alatt először fordul elő, hogy 'félelek' a következő tanévtől, ilyen lelkiállapotba eddig soha nem kerültem, pedig többször volt nehéz helyzet, most viszont rengeteg óráim lesz, a terhek eddig is növekedtek, most tovább erősödnek, miközben szeretném azokat az értékeket továbbra is közvetíteni, amelyeket fontosnak tartok, remélem, fizikailag és lelkileg is bírni fogom a „gyűrődést”*”. Többször is elolvastam sorait, majd megfogalmazódott bennem a kérdés: mit eredményez majd a gyakorlatban, ha egy szakmailag magasan jegyzett, elkötelezett és lelkiismeretes mesterpedagógus házaspár szeptemberben félelemmel kezd hozzá a tanításhoz? Egészen ijesztő belegondolni abba, hogy

az életkora és egzisztenciája miatt kiszolgáltatott, önbecsülésétől és magabiztosságától *megfosztott* pedagógusok közegeiben milyen tanév vár majd gyermekeinkre, unokáinkra.

Egyébként az egész nyarat beárnyékolta, hogy szembesülni kellett a közéletet átható, rejtőzködve a mindennapokat mérgező – sajnálatosan nem alaptalan – félelemmel. Még az év elején történt, hogy egy őszi tanácskozás panelbeszélgetéséhez – amely az elmúlt évtizedek oktatáspolitikai folyamatait kívánta feldolgozni – „*A Rendtartástól a rend tartásáig*” címet javasoltam. Először tetszett is a szervezőknek a többértelműségével blikkfangosnak gondolt címjavaslat, de ahogy múlt az idő, véglegesedett a program, úgy hátráltak ki mögüle. Nem akarván provokálni az oktatáspolitikai mai képviselőit. Megértően fogadtam a szervezők cím-változtatási kérését, mert a tanácskozás kockázatát ők viselik. Nekem meg maradt a többértelmű címtől való *megfosztás* miatti belső dohogás.

A nyár folyamán, egy tanulmány írása közben látóterembe kerültek az általános és középiskolai *Állampolgári ismeretek* címet viselő új tankönyvek. Felidéződött bennem a 2020-as NAT készítőivel folytatott vita arról, hogy az állampolgári ismeretek ne külön tantárgy legyen, hanem, ahogy a 2012-es NAT is előírja, maradjon a történelem tantárgy része. A javaslatomat a komplex társadalomtudományi nevelés nemzetközi trendjeinek sorával is alátámasztottam – igaz, a gyakorló történelemtanárok kisebbségének álláspontját képviseltem –, de nem sikerült meggyőzni a jogszabályalkotókat. Az iskolaszervezés, a tanári erőforrással való rugalmas gazdálkodás szempontjai felülírták a javaslatomat. A döntés nyomán a pedagógusképzésben a *Történelem és állampolgári ismeretek* tanárszak neve és tartalma is változott. Kikerültek az állampolgári felkészítésre vonatkozó elvárások. Mivel önálló *Állampolgári ismeretek* tanár szak nem létesült, így hosszútávon bármely szakos tanár taníthatja majd ezt a tantárgyat. Egyszerűbbé válik az iskolák számára a tantárgyfelosztás elkészítése: a tárgyat az fogja tanítani, akinek nincs meg a kötelező óraszám. Ez nemcsak tovább erodálja a pedagógiai professziót, annak lehetőségét is magában hordozza, hogy a tárgy tanítását majd az a pedagógus fogja megkapni az iskolában, aki leghatékonyabban tudja képviselni az elvárt ideológiai és hatalompolitikai nézetrendszert. Ez a félelem sem alaptalan. Korábbi tankönyvfejlesztésért felelős vezetőként emlékszem az egyik „magasból kiküldött” tanácsos rosszálló megjegyzésére és iránymutatására. Nagyjából így hangzott: „Minek a tankönyveket és a gyerekeket terhelni ennyiféle megközelítéssel, bonyolult és eldöntendő kérdéssel? Arra kell törekedni, hogy a diákok számára egyértelmű legyen a szöveg, és ez alapján majd tudják, hogy hova kell behúzni az X-et a választásokon.”

Átlapozva az állampolgári ismeretek tanítását-tanulását segíteni szándékozó újonnan kiadott tankönyveket, keserűség érzése fogott el. Mérlegre téve a tantervi determinációkat, a tankönyvkészítés csapdáit, a minisztériumi kontroll gyakorlatát, tulajdonképpen megfelelő színvonalú, nyelvezetű és szép kiállítású tankönyvek készültek. De súlyos aránytévesztésekkel. Nem részletezem itt, de mindkét tankönyvben jelentős hangsúlyt kap, szinte önálló fejezetként a honvédelem (különösen a középiskolaiban, ahol a 120 oldalból ~~hét~~ 7 oldal foglalkozik ezzel), a katonai életpálya választásának szépsége, az új fegyverek bemutatása. Tudom, hogy szörnyű háború dúl szomszédunkban, ahol emberek ezrei halnak meg. Nekünk is számolnunk kell minden tragikus eshetőséggel. De nem akarom elhinni: tényleg a háborúra

kell felkészíteni a jövő felnőtteit? Nem a munkavállalásra, az aktív közéleti cselekvésre? A *Mindennapi ügyintézés* fejezetben alig néhány bekezdés jut a munkavállalók jogainak bemutatására, a kollektív érdekképviselet és érvényesítés, a szakszervezetek fontosságának hangsúlyozására. Tisztában vagyok vele, hogy a mai hazai viszonyaink között a munkásvédelmet baloldali hagyománynak illik tartani, pedig ez nem így van. A 19. század végén a XIII. Leó pápa által kiadott Rerum Novarumban, és ennek megjelenése század évfordulójára II. János Pál pápa által kiadott, *Centesimus annus* kezdetű enciklika is hitet tesz a munkavállalók védelme, és a Szolidaritás lengyelországi működése kapcsán, a szakszervezetek által végzett kollektív érdekvédelem tevékenysége mellett. Azt is jelzésértékűnek tartom, hogy a közéleti kérdések között a média és a propaganda problematikája elő sem kerül. Az meg végképp elkeserítő, hogy a diákönkormányzatok működését egyik tankönyv sem említi meg. Pedig demokratikus értékek megismerése és alkalmazása szempontjából az iskola „kiemelt terep”, itt sajátíthatják el a diákok azokat a demokratikus viselkedéseket és érdekvédelem mintákat, amelyeket a későbbiek során a tágabb környezetükben is alkalmazhatnak. Amíg ezt a funkciót nem látja el az iskola, a jövő felnőttei tudatosan döntési képességeiktől *megfosztott*, alattvalói magatartási mintában szocializálódnak, ennek következménye pedig a demokratikus keretek kiüresedése, a mindenkor hatalom rátelepedése a társadalomra.

A nyarat egy minisztériumban tartott értekezlet zárta, amelyen a középfokú óvodapedagógus képzés programja került elő. Itt főképp arról volt szó, hogy az egyre aggasztóbb óvodapedagógus-hiány megoldására egy olyan program megvalósítása indult el, amelyben öt év alatt okleveles óvodai nevelővé képezik ki a technikumok a diákokat. Fonákja, hogy ez a végzettség is óvodapedagógus-besorolást jelent, csakúgy, mint az érettségi utáni hároméves BA szintű képzésben megszerezhető. A megbeszélésen az járt a fejemben, hogy a középfokú képzésre vonatkozó „okleveles” jelző ebben az esetben is fosztóképző, miként az előző rendszerben a „nép” szó hozzáillesztése a „köztársaság”-hoz. Vagyis az óvodai nevelői végzettség „okleveles” jelzője nem más, mint a felsőfokú diploma *fosztóképzője*.

Kaposi József

A kiválasztott
Petőfi-misztérium és -
passió (1973)

Teljes színpadkép.

A műsor a '73-as Visegrádi
Színhátszó Napokon
Mátyás kupa díjat nyert.
Fotó: Mincsovics Emil

„Az emberi érettség magasabb szintjein sok kettősség, polaritás és konfliktus egybeolvad, feloldódik vagy fölénk emelkedünk. Az önmegvalósító emberek egyszerre önzők és önzetlenek, dionüszosziak és apollóniak, individuálisak és szociálisak, racionálisak és irracionálisak, egybeolvadnak másokkal és elkülönülnek tőlük és így tovább. Amiről azt hittem, hogy olyan egyenes, amelynek végpontjai olyan távol esnek egymástól, amennyire csak lehetséges, arról kiderült, hogy inkább körökre vagy spirálokra hasonlít, amelyekben a végpontok egységben összeolvadnak. Ugyenezet találok a tárgy teljességgel való felfogásában: minél jobban megértjük a lét egészét, annál jobban tudjuk tolerálni a következetlenségek, az ellentmondások és a szöges ellentétek egyidejű létezését. Úgy tűnik, ezek a részleges felfogás termékei, és elhomályosulnak, amint valaki felfogja az egészet.”

(Abraham Maslow: *A lét pszichológiája felé* Ursus Libris, 2003. 168. o.)